

Signe-Presència de Crist

Dll, 12/10/2020 per El Bon Pastor

[El Bon Pastor](#)

El passat 8 de juny de 2020, el Papa va aprovar les respostes que havia donat la Congregació per a la Doctrina de la Fe, referent a la modificació de la fórmula sacramental del baptisme i les seves conseqüències. En aquest escrit es deixa clar que, variar les paraules amb què s'administra el primer dels sacraments, converteix en invàlida l'acció sacramental i que, per tant, cal repetir el ritu absolutament.

Això no pot sorprendre a ningú que tingui sòlids coneixements de teologia sacramentària, i del magisteri eclesial més autoritzat en matèria de sacraments.

Per altra banda, la fonamentació doctrinal d'aquesta nota és magnífica, especialment en cristologia i eclesiologia, com no podia ser altrament venint de qui ve, oi més tenint en compte la brevetat del document. Fixem-nos aquí, tanmateix, en un aspecte no pas menor, que posa de relleu la nota. Es tracta de la consciència ministerial del sacerdot o del diaca que celebra el sacrament.

El text fa notar que el ministre no actua a la manera d'un funcionari que exerceix un rol que se li ha assignat, sinó que obra ministerialment «com a signe presència de Crist, que actua en el seu Cos, donant la gràcia i fent d'aquella concreta assemblea una manifestació de “la naturalesa autèntica de la verdadera Església” (SC 2)». I aquesta actuació demana del ministre la interior voluntat de fer el que vol fer l'Església, si bé aquesta intenció s'ha d'expressar - afirma la nota - en les accions exteriors, mitjançant l'ús de la matèria i la forma de cada sacrament. No és, doncs, suficient una intenció merament interior.

«Alterar la fórmula sacramental significa, a més, no comprendre la naturalesa mateixa del ministeri eclesial, que és sempre un servei a Déu i al seu poble, i no l'exercici d'un poder que arriba fins a la manipulació del que ha estat confiat a l'Església com una acció que pertany a la Tradició»

Aquesta ignorància de la naturalesa del ministeri sacerdotal o diaconal, signe-presència de Crist, és a la rel de totes les extravagàncies que encara podem observar - segons refereixen no pocs fidels - en els presbiteris de les nostres esglésies. Una ignorància molt preocupant perquè - a cap observador atent se li escapa - és una de les més importants causes que bloquegen la comunicació de la fe als nostres contemporanis i, alhora, del refredament de no pocs catòlics que, de forma silenciosa, van abandonant les nostres assemblees, segurament cansats i decebuts.

La nota doctrinal recorda, a més, que, els sacraments, en tant que instituïts per Jesucrist, són lliurats a l'Església a fi que els salvaguardi, i que aquesta no pot disposar dels fonaments mateixos de la seva existència. El primat de Crist, doncs, confereix als sacraments una santedat que els ministres, i tots els fidels, hem d'acollir i servir.

Jaume González Padrós